

RADU NOR și I.M. ȘTEFAN
TAINA PRINȚULUI SEMEMPSIS

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”.

Revista Știință și tehnică

SILVIU DIMA POVESTEȘTE CUM L-A CUNOSCUȚ PE
HAIMANAUA DE LARRY PARKER

Pe Larry Parker l-am întâlnit la Cairo, într-o după-amiază târzie, când soarele african, după ce încinsese zdravăn casele de piatră și caldarâmul străzilor, scăpăta, pitindu-se în dosul monumentalului hotel „Chedive”.

Dar, ca să respect întocmai adevărul istoric, e necesar să precizez că nu a fost o întâlnire întâmplătoare. Larry m-a căutat de câteva ori. Negăsindu-mă, m-a așteptat în hol până am revenit din oraș.

La prima vedere, omul nu mi-a inspirat prea multă încredere. Era tipul ratatului, al haimanalei, care, după ce a încercat în zadar să întoarcă roata norocului în favoarea sa, a capitulat, înrolându-se în marea armată a „cavalerilor zeiței Fortuna”, cutreierând orașele în căutarea unui naiv de la care să cîupească câțiva piaștri.

Fizicul îl dezavantaja. Fața lui cenușie era buhăită, și numai culoarea vișinie a nasului, mare și borcănat, înviora oarecum acest chip anost, fără a-l face însă cu nimic mai simpatic. Părul, încărunțit pe alocuri, nu cunoscuse decât rareori binefacerile pieptenului și îi atârna în dezordine peste frunte, până deasupra ochilor umezi și sticloși.

Totuși ceva – nici eu nu știu ce anume – m-a făcut să-l ascult, în timp ce mi se adresa cu vocea lui hârâită de alcoolic:

— Domnule, am aflat că sunteți arheolog. Aș putea să vă povestesc o întâmplare interesantă. Nu... nu plecați, vă rog, ascultați-mă și vă asigur că nu veți regreta. N-am nicio pretenție. Dacă vă place istorioara mea, îmi dați și dumneavoastră... cât vă lasă inima. Dacă nu... Larry dădu din urneri.

Luând tăcerea mea drept încuviințare, adăugă repede:

— Numai că mie, când vorbesc, mi se cam usucă gâtlejul, așa că înțelegeți...

Am înțeles.

Peste câteva minute eram instalați în fața unei mese mai retrase din barul hotelului, pe care chelnerul așezase o sticlă mare de gin și

două pahare.

PARKER VORBEȘTE DESPRE UN ARHEOLOG CIUDAT ȘI DOUĂZECI DE LIRE CĂZUTE CA DIN CER

— Cu câteva luni în urmă, și-a început povestea Larry Parker, stăteam, ca și acum, în fața unei sticle cu gin, cu singura deosebire că... era ultima. (Aici Larry făcu o strâmbătură, închizând șmecherește un ochi, ceea ce voia să exprime, fără îndoială, convingerea că sticla de pe masă nu va împărtăși aceeași soartă.)

Prin buzunare nu-mi sufla un vântuleț oarecare, ci un adevărat simuni, mai cumplit decât cel care nimicise în vechime vestita armată a lui Cambyses, regele mezilor și perșilor.

Dădeam tocmai un păhărel pe gât când lângă mine a răsărit – naiba știe cum și de unde – un individ între două vârste, să fi avut vreo patruzeci de ani, îmbrăcat după ultimul jurnal londonez. Fără să-mi ceară voie, și-a tras un scaun și s-a așezat. M-a studiat multă vreme cu ochii săi cenușii și reci, de parcă ar fi vrut să-mi ghicească gândurile.

Neplăcută privire avea, de copoi; și acum mi-o amintesc.

După ce s-a săturat, în sfârșit, să mă tot purice, a murmurat printre dinți:

— Dumneata ești Larry Parker, nu? Și a continuat, fără să aștepte vreun răspuns: englez, 38 de ani, fără familie, alcoolic, condamnat de două ori pentru escrocherie și o dată pentru abuz de încredere.

Apoi a adăugat, ridicând glasul:

— Te angajez ca însoțitor. 20 de lire, plus întreținere completă. Cât n-ai câștigat de când te-ai născut! Îți cer doar să execuți întocmai ordinele mele și să fii tăcut ca mormântul. Asta-i tot.

Te prezinți mâine dimineață! Înțeles?

A scos din buzunar o carte de vizită și a trântit-o pe masă, împreună cu o bancnotă de o liră. Totul durase doar câteva secunde. Nici nu mă dezmeticisem bine, și interlocutorul meu dispăruse pe ușa barului. La început am crezut că visasem că ginul îmi provocase, ca în alte dăți, vreo halucinație. Mi-am aruncat însă privirea pe masă și am zărit hârtia de o liră și dreptunghiul alb de carton, cu cuvintele:

W. T. VAN DRUTTEN arheolog HOTEL „LUXOR” Cairo

Aceasta a fost prima mea întâlnire cu arheologul acela țicnit, conchise Larry, golindu-și paharul.

Dacă știam ce mă așteaptă, aș fi renunțat poate la cele 20 de lire.

Dar, vedeți, așa-i omul sărac; când îi cade ca din senin câte un chilipir, nu mai judecă, ci spune doar bogdaproste!

Pe scurt, l-am căutat a doua zi ta, Luxor". Era gata de plecare în fața unui Jeep încărcat cu lăzi și cufere. Purta pantaloni de călărie, jambiere de piele, cămașă kaki și o cască colonială. Părea nervos fiindcă întârzasem, dar nu mi-a reproșat nimic. Fără să scoată o vorbă, mi-a făcut semn să mă urc repede și s-a așezat la volan.

Apoi am pornit.

În viața mea n-am pomenit o asemenea viteză. Parcă era dracul împielit! Nici nu știu când am ieșit din oraș și când am pătruns în deșert. Îmi spuneam mereu că acest om trebuie să fie un as al curselor automobilistice. Prea se simțea în largul său la volan, văzând cum apar și cum rămân în urmă obiectele de la marginea drumului. Iar când băga mașina într-un viraj, mă făcea să-mi acopăr ochii cu palmele.

Ceasurile treceau unul după altul. Niciun popas. Tăcea tot timpul și continua să mâne mașina de parcă necuratul s-ar fi aflat pe urmele lui.

Ne-am oprit abia seara. Mi-a aruncat, în silă parcă, o conservă, câțiva pesmeți și o sticlută cu whisky. Nădăjduiam că se va culca și că vom dormi două-trei ceasuri. Nici gând! A înghițit câteva îmbucături, a aprins farurile și a gonit mai departe, ca un apucat.

Dumnezeule! Deși eram de atâtea ceasuri cu el, tot nu-mi revenisem încă din nedumerire. Și nici nu aveam să-mi revin, căci în prezența lui Drutten, întâmplările cele mai obișnuite se desfășurau într-un ritm fantastic, înnebunitor.

Nu mai puteam de oboseală. De câteva ori am și ațipit. Când mă trezeam, îl vedeam veghind neobosit la volan de parcă osteneala, somnul nu s-ar lipi de el.

Știți când ne-am oprit pentru a doua oară? Abia spre amiaza zilei următoare!

În dreapta noastră se înălțau niște ruine.

Pe acest loc existase, fără îndoială, cândva o construcție monumentală. Puteai recunoaște ușor rămășițele unor hypostyle cu pereții din calcar fin de culoare albă, acoperiți cu basoreliefuli, pilaștri și colonade din gresie roșie, curți interioare, obeliscuri. Erau atât de vechi, încât era greu să te dumirești ce fuseseră pe vremuri: temple, monumente sau locuințele unor demnitari.

Arheologul meu m-a pus să scot din mașină diferite scule, câțiva

drugi de oțel, cazmale, lopeți. A cercetat îndelung un plan pe care-l ținuse într-un porthart și am remarcat că mâna-i tremura. După ce a făcut apoi de câteva ori înconjurul ruinelor, s-a oprit în cele din urmă în fața unui bloc de bazalt, care să tot fi cântărit vreo 200 300 kilograme. L-a cercetat cu migală din toate părțile, folosindu-se până și de o lupă. Pentru prima oară de când îl cunoșteam, pe chipul lui a apărut o licărire de satisfacție, așa putea spune chiar de triumf.

— Haidem. Larry, ia răngile, lopețile și să ne punem pe treabă.

Nu mai puteam de oboseală. Voiam să-l rog să-mi dea un scurt răgaz. N-am îndrăznit însă s-o fac, căci o privire tăioasă (îmi ghicise probabil intenția, mi-a înghețat sângele în vine. Îl credeam capabil de orice, așa că nu voiam să mă pun rău cu el în această pustietate.

Am început prin a da la o parte nisipul. Van Druiten muncea alături de mine, ca un bezmetic. Din când în când mă zorea, înfuriindu-mă.

Seara, blocul de piatră era dezgolit până la bază.

Speram că-mi va îngădui câteva clipe de răgaz, ca să-mi șterg nădușeala și să mă mai întrezesc cu o dușcă. Nici gând! Mi-a poruncit să introduc răngile ca să urnim piatra din loc.

N-a fost ușor. Ne-am căznit câteva ore. Mie-mi plesnea capul, vinele mi se umflaseră și se îngroșaseră ca niște odgoane. El însă nici nu părea să simtă efortul. Cu dinții încleștați, făcea încercare după încercare, încordat ca un armăsar.

În cele din urmă, blocul a cedat. Lunecând pe rolele pe care le potrivisem sub el și împins de noi, s-a dat la o parte. În fața noastră a apărut intrarea unui gang subteran, astupat aproape în întregime de nisip.

L-am privit pe Druitten dintr-o parte. În ciuda caniculei, era palid și numai ochii, ochii lui de gheață, îi licăreau straniu.

Ne-am apropiat și, după ce ne-am obișnuit cu întunericul, am deosebit pereții din plăci de gresie. La un moment dat, i-am simțit privirile îndreptate asupra mea.

— Mii de draci, Larry, a șuierat el. Nu sta degeaba! Pune mâna pe lopată, că de-aia te plătesc!

Și ne-am apucat să scoatem nisipul din gang.

Abia după vreo șase ore de lucru, în care pot să vă mărturisesc cinstit că el a muncit mai mult decât mine, s-a convins că e timpul să ne odihnim.

Asta s-a întâmplat cam așa: eu abia mai făceam automat câte o mișcare dezordonată și mă luptam să-mi țin deschiși ochii când am auzit deodată în spatele meu glasul lui van Drutten:

— Gata, că nu mai ești bun de nimic. Acum o îmbucătură-două câteva ore de somn și iar la treabă!

Ce să mai mănânc! De asta-mi ardea mie? Eram fericit că pot să mă culc, și puține minute mai târziu dormeam buștean.

În zori m-a sculat zgâlțâindu-mă:

— N-avem timp de pierdut, haide!

Patru zile la rând am lucrat de la răsăritul soarelui și până noaptea târziu, când picam de oboseală și de somn.

Pentru mine era de neînțeles de unde avea Drutten o asemenea energie supraomenească. Când mie îmi cădea unealta din mână și mi se lipeau pleoapele, el părea proaspăt, ca după o odihnă îndelungată.

DIN ARHIVA DIPLOMATICĂ A Lui AMENOPHIS AL IV-LEA

Larry s-a uitat lung la mine, ca pentru a măsura efectul celor istorisite, apoi a continuat:

— După o săptămână, suferințele mele au luat, în fine, sfârșit. Întâi cum s-au petrecut lucrurile:

Desfundasem vreo douăzeci de metri din coridorul subteran, când dădurăm de o placă de piatră acoperită cu hieroglife. Van Drutten le studia, le compara cu inscripții din cărțile pe care le adusese cu el și, în cele din urmă, cu un ciocan mic, de o formă neobișnuită, se apucă să ciocănească lespedea centimetru cu centimetru. Eu îi luminam cu lampa electrică și mă minunam de stăruința lui, de ardoarea cu care lucra.

Într-un târziu, mi-am dat seama că găsisese un mecanism ascuns, în timp ce pipăia ornamentele încalcite, dăltuite în piatră, se auzi un scrâșnet înăbușit. Lespedea începu să se învâртеască în jurul unei axe, și descoperi o nouă intrare scundă și îngustă.

Ca scos din minți, Drutten îmi smulse lampa din mână și se năpusti înăuntru.

L-am urmat șovăind. Mă treceau fiorii și tremuram, dar curiozitatea era mai puternică decât frica. Am coborât câteva zeci de trepte și ne-am trezit într-o hrubă de formă ovală, al cărei tavan se sprijinea pe coloane groase, acoperite cu ornamente complicate.

De-a lungul pereților se înșirau zeci de stive alcătuite din plăci dreptunghiulare, așezate cu migală una peste alta.

Am izbutit să le privesc de aproape. Erau din lut uscat la soare. Le acoperea o scriere ciudată, care – atâta lucru știam și eu – nu semăna defel cu hieroglifele egiptene.

Van Drutten devenise de nerecunoscut. Din individul rece și stăpân pe sine nu mai rămăsese nimic. Obrajii îi ardeau acum ca aprinși de febră.

Desfăcu larg brațele, voind parcă să cuprindă plăcile. Era un gest prea grăitor ca să nu-i pricep semnificația. Considera toate acestea ale lui. numai ale lui. O comoară neprețuită, o comoară pe care o descoperise și pe care nu voia cu niciun preț s-o scape din mână.

Cu câteva cuvinte aspre, repezite, îmi porunci să părăsesc încăperea. M-am prefăcut că-i dau ascultare, dar m-am oprit în gang, la câțiva pași de intrare.

Îi urmăream din umbră fiecare mișcare, fără să fiu văzut.

Van Drutten ridicase una din plăcile galbene și o ținea acum în mâini ca pe un giuvaier fragil, de care ți-e mereu teamă să nu se spargă. Îl auzeam murmurând cu glasul aproape stins de emoție:

— Da, e limpede, limpede dincolo de orice dubiu... Amenophis al IV-lea, dintr-a XVIII-a dinastie... Te voi cunoaște acum ca pe nimeni altul, zeu și rege! Arhiva ta a căzut în mâinile mele... Peste prăpastia celor 3.500 de ani am aruncat o punte... Eu. arheologul van Drutten... sunt prima făptură omenească care scoate la lumină aceste tablete... primul căruia i se dezvăluie tainele unor vremuri îngropate în negurile misterioase ale trecutului...

Un timp n-am mai înțeles ce spunea. Murmura încet, descifrând probabil textul. Pe urmă am prins iar câte ceva, bineînțeles fraze disperate:

— Am bănuț eu asta: documentele nu sunt scrise cu hieroglfe, ci cu alfabetul cuneiform... interesant, foarte interesant... da, sunt redactate în limba diplomatică folosită în timpul hegemoniei Egiptului în Asia și în insulele din Mediterana.

Îl văzui punând tableta jos. Ridică o alta și iarăși alta. La un moment dat îl auzii șoptind:

— Vocabularul! Ce noroc neașteptat, ce întâmplare fericită!... Nici nu mă așteptam la așa ceva...

M-am mai apropiat puțin și am putut vedea că ține în mână o plăcuță împărțită de linii verticale în trei coloane. Și iar am reușit să deslușesc câteva fraze, pe care van Drutten le rostea cu o ardoare ce mi

se părea de neînțeles:

— Acesta-i cifrul, cheia scrierii. Ideograma... și alături... transcrierea în echivalentele silabice ale dialectului semitico-babilonian... iar în rubrica a treia, transpunerea acestor semne în sumeriană, limba originară babiloniană... Doamne, ce noroc!

Până la urmă nu-mi mai puteam stăpâni curiozitatea. Pretextând că nu izbutesc să găsesc niște cărți pe care mi le ceruse mai înainte, l-am făcut să iasă din subterană, iar eu m-am folosit de acest răstimp ca să-mi vâr nasul printre tabletele lui. Lângă placa împărțită în trei coloane am găsit un text tradus de van Drutten. Era, desigur, acela al inscripției de la începutul vocabularului. Suna cam așa:

„Alcătuie din ordinul lui Amenophis al IV-lea, stăpânul Scării Levantului, spre a fi folosit în corespondența cu khazanii orașelor cucerite”. Traducerea era în olandeză, limbă pe care arheologul meu nu știa că o cunosc.

Între timp, van Drutten s-a întors și, uitând că mai înainte mă izgonise, a ridicat o altă placă, dându-mi lampa ca să-i luminez. Se apucă s-o descifreze cu ajutorul mai multor tablete-vocabular și al unor tratate pe care și le adusese de sus, din mașină.

Treaba mergea anevoie. Zăbovea ceasuri întregi până ce deslușea înțelesul unei fraze. După câțva timp începu să aștearnă traducerea într-un carnet; eu citeam totul, privindu-i peste umăr. Am aflat astfel că arhiva fusese amenajată de Ra-Apii, scribul regal care avea sub ordinele sale pe Samas-niki, un babilonian învățat, și pe un alt scrib egiptean, Tetunu, toți trei sclavi ai regelui.

Din când în când, îmi aruncam privirile și asupra tratatelor pe care van Drutten le deschidea și le închidea la loc. Multă răbdare n-aveam eu să citesc cele scrise acolo, dar am reținut că hieroglifile se dovediseră la un moment dat prea greoaie pentru a fi folosite în corespondența diplomatică, datorită figurilor destul de complicate de oameni, animale, plante și obiecte care le alcătuiau. Scrisa acolo că încă din vremea cuceririi Siriei și Mesopotamiei de către Sargon, regele din Akkad, scrierea babiloniană cursivă, cuneiformă, fusese de aceea introdusă în întreaga Asie.

Din clipa când descoperise tabletele diplomatice ale lui Amenophis, van Drutten nu mai părăsi arhiva subterană. Acolo mânca și tot acolo își îngăduia câteva ore scurte de odihnă, dormind pe salteaua de cauciuc pe care i-o adusesem de sus.

Câteodată îl auzeam vorbind în somn. Se mustra parcă singur cu cuvinte de felul acestora:

— Răbdare, Willem, răbdare! O vei găsi până la urmă.

Ce căuta oare?

Uneori, când dădea peste o tabletă anumită, îl vedeam bine dispus, dar de obicei trăia într-o încordare de parcă s-ar fi așteptat ca cine știe ce cataclism să se dezlanțue dintr-un moment într-altul.

Eu îi mulțumeam în gând bătrânului lup de mare care mă luase în călătoria spre Jawa, unde învățasem olandeza, căci în felul acesta mai puteam să trag cu ochiul la câte o filă din carnetul patronului. Unele tablete aveau un conținut ciudat, bombastic și slugarnic până la limitele ridicolului. De pildă aceasta:

„Regele și stăpânul meu, zeul meu, soarele meu, iată ce am să-ți spun:

Eu, khazani al orașului Tyr, servitorul tău, colbul picioarelor tale, pământul care e fericit să-l calci, scândura scaunului tău, sandala piciorului tău, potcoava calului tău, mă rostogolește de șapte ori pe pânțe și pe spate în praful de sub picioarele tale, stăpânul meu, soare mândru al cerului. Sunt servitorul regelui, câinele casei sale și păzesc toată țara Tyrului pentru regele și stăpânul meu.

Prea plecat îți aduc la cunoștință că am strâns dări întreite față de poruncile tale de la netrebnicii tăi supuși; ei sunt prea fericiți că pot să-și aducă astfel obolul întru sporirea averii și gloriei tale...”

Aveam impresia că van Druiten nu aflase încă ceea ce căuta.

Bucuria primelor zile se prefăcea treptat în dezamăgire. Arheologul devenea din ce în ce mai abătut, uneori chiar mânios.

La un moment dat, mi-a surprins privirea care urmărea cu aviditate rândurile unei pagini din carnetul lui. Am căutat să previn catastrofa, exclamând cu prezență de spirit:

— Măcar dac-ați scrie aici în engleză, să pot și eu înțelege ceva din toate chinezăriile astea.

S-a uitat la mine lung și neîncrezător și a spus:

— Nici nu trebuie să înțelegi, Larry! Altfel ai putea avea neplăceri.

Cu cât trecea timpul, van Druiten era mai sumbru. La fiecare tabletă descifrată îl auzeam oftând:

— Iarăși nimic! Blestemată să fie! Nici aici nu e pomenită...

Plăcile de lut, a căror descifrare se isprăvisese, se înălțau în patru

stive mari. Mai rămăseseră doar câteva tablete. Cu chipul întunecat, cu ochii răătăciți, van Drutten îmi spuse într-un rând:

— Ani nesfârșiți de trudă, de căutări, de studii. Și acum nimic, nimic decât aceste inscripții prostești. Știi tu, Larry, ce înseamnă asta pentru mine? Un glonț în tâmplă... Dar degeaba-ți spun astfel de lucruri, că nu-s de nasul tău...

Trecuseră două săptămâni de la plecarea noastră din Cairo. Van Drutten luase tocmai în cercetare una dintre ultimele tablete, când observai pe chipul lui o transformare uluitoare. Subit trăsăturile i se înseninară, și ochii căpătară din nou acel luciu metalic pe care-l cunoșteam atât de bine. S-a pus pe lucru ca un apucat.

O zi și o noapte a lucrat la descifrarea ei și a încă trei tablete, fără să mănânce, fără să doarmă. Când i-am răsfoit mai târziu, în timpul somnului, carnetul, noile fi-le scrise începeau cu următoarea însemnare:

„... Poate că nu e totul pierdut. Cum aș fi putut să mă înșel? În aceste patru tablete e vorba de comoara lui Semempsis, a vestitului prinț Semempsis din Busiris! Mi-am aruncat privirile asupra lor și, din puținele lucruri descifrate de la prima citire, îmi dau seama că trebuie să fie vorba de istorisirea vieții lui Semempsis, cuceritorul temerar care a străbătut mări și țări.

Semnele vorbesc de plecarea prințului din Egipt, de răătăcirile lui prin orașele Asiei Mici, prin pustiurile fierbinți, de-a curmezișul întinsurilor Mediteranei, până în bogata insulă Creta, unde și-a găsit odihna de veci.

Acolo trebuie să se afle acum cea mai neprețuită comoară care a existat vreodată pe pământ!

Ce minunat e descrisă avuția prințului Semempsis! «El nu avea numai aur și argint, perle, fildeș și nestemate, ci ceva mult mai prețios. Un lucru care-ți dă putere asupra lumii întregi, care te face adevăratul ei stăpân». Aceste însemnări coincid cu indicațiile cuprinse în papyrusul descoperit de mine cu ani în urmă lângă Gizeh.

Și acum la treabă. Am nevoie de o traducere în care niciun cuvânt să nu rămână nedeslușit...”

După aceea, în carnet urmau câteva pagini așternute cu un scris foarte mărunț, de bună seamă traducerea tabletelor. Voiam să mă apuc de lectura lor, curios de ce-o să mai aflu, când deodată van Drutten a tresărit în somn. M-am strecurat repede afară, de teamă să nu se

trezească. A doua zi n-am mai găsit carnetul, așa c-am rămas cu cititul la mijloc...

— Ce mai, strădaniile mele de până acum au fost zadarnice! mi-a zis după câțva timp van Drudden. Și din felul cum o spunea îmi dădeam seama că gândește cu totul alt fel. M-am lecutit! Nu zic, pentru știință aceste tablete constituie un adevărat tezaur, dar eu căutam altceva, cu totul altceva... Gata, Larry, strângem totul și ne întoarcem la Cairo!

Din glas, ca și din priviri, îi răzbătea o bucurie ascunsă.

Înveli câteva tablete în vată și le puse într-o cutie de metal.

Eu am adunat uneltele, am demontat cortul, am făcut toate pregătirile de plecare.

Când am coborât pentru ultima dată în arhiva subterană, am zărit iar carnetul cu traduceri. Van Drudden mi-a observat privirea și – știu eu – poate c-a înțeles gândul meu sau poate că și-a închipuit că vreau să i-l fur. Cred că în clipa aceea i-a străfulgerat prin minte să mă ucidă. De aceea m-am și grăbit să ies din subterană.

Pe tot drumul până la Cairo, de teamă, n-am închis ochii. Ajunsesem aproape de țintă, când la o cotitură a șoselei, van Drudden a făcut un viraj brusc, nejustificat de niciun obstacol, așa încât era cât p-aci să fiu azvârlit din mașină și să-mi zdrobesc țeasta de stânci.

Sunt sigur că a făcut-o ca să scape de mine.

Larry Parker mai trase o dușcă și, după o scurtă pauză, continuă, parcă nemulțumit că ajunsese la capătul istorisirii sale.

La Cairo, Drudden mi-a plătit 40 de lire în loc de 20, cât îmi făgăduise, și de atunci n-am mai dat ochi cu el.

Banii i-am făcut repede praf. Am rămas cu amintirea, adică cu această istorioară pe care v-am povestit-o. Nu-i așa că-i de soi?

Își umplu o ultimă dată paharul și-l dete pe gât.

I-am întins câteva bancnote. Le-a vârat zâmbind în buzunar și, mulțumindu-mi cu exuberanță, s-a ridicat greoi. L-am urmărit prin fereastra hotelului, în timp ce se depărta. A intrat de-a dreptul într-o tavernă aflată la colțul străzii.

Povestea lui Larry Parker mi s-a părut destul de banală. Chiar dacă n-ar fi fost o simplă născocire a unui arheolog ratat, merită să stoarcă bani turiștilor, tot n-ar fi câștigat prea mult în intensitate dramatică.

Căci astăzi, când îmi reamintesc toate aceste întâmplări, înclin spre a crede că făcuse un an-doi de arheologie sau că însoțise câteva

expediții egiptologice.

Auzisem în călătoriile mele atâtea întâmplări fantastice, încât legenda unei comori, oricât de fabuloasă ar fi fost ea, nu-mi părea deloc senzațională și nici măcar interesantă...

VAN DRUTTEN ISTORISEȘTE Cum A GĂSIT SARCOFAGUL TRANDAFIRIU

Îngrozitoare sunt drumurile în Creta! Jeepul, de-abia ieșit dintr-o groapă, se afundă în alta și roțile prind să se învârtască în gol.

Mărturisesc că ieri, când am debarcat din vapor la Kandia – cel de-al doilea oraș, ca mărime, al Cretei –, aveam simțământul că am coborât pe un pământ sfânt pentru arheologi. Spre rușinea mea eu, Willem Thorn van Drutten, n-am mai vizitat această insulă muntoasă plină de comori ale antichității.

Orașul Kandia nu e altul decât vechiul Heracleion, odinioară port al strălucitei capitale a Cretei. Câți cuceritori nu au trecut pe aici: greci, romani, sarasini, bizantini, venețieni, turci, toți și-au immortalizat glorioasele stăpâniri, durând palate, temple și monumente, creând nenumărate opere de artă.

În această insulă și-a dobândit faima Evans, arheologul englez care a dezgropat la Cnosos, în valea fluviului Kairatos, un imens și somptuos palat, datând din cel de-al doilea mileniu înaintea erei noastre, din vremea când imperiul Minos era atotputernic. La Hagin Triada, la Eleia, la Faistos și în atâtea locuri, alți cercetători au scos la iveală urmele strălucitei civilizații ale acestei insule, în care astăzi nu există decât pietre, praf, șosele mizerabile și oameni îngrozitor de săraci.

De aceea simțământul de venerație n-a durat prea mult. Mai exact, a ținut până ce am început să trec prin străduțele înguste și murdare ale acestui orașel tipic oriental.

A trebuit să petrec noaptea într-unul din cele mai groaznice hoteluri din câte am cunoscut până acum și care îmi fusese recomandat ca fiind cel mai bun din oraș. Cearșafuri jengoase, perne rupte, insecte... A doua zi, în zori, am fost fericit s-o șterg cu Jeepul.

Pe drum am încercat să accelerez, dar aici așa ceva nu este cu putință. De câteva ori era să mă rostogolesc în șanț. Ar fi prea stupid ca acum, când sunt la doi pași de marea descoperire, un accident să pună capăt năzuințelor mele.

Șoseaua ducea spre răsărit, prin câmpia care se întinde de-a

lungul coastei. Era cald, o căldură înăbușitoare, insuportabilă. Am trecut peste câteva pâraie care coborau dinspre munții Sudului și se vărsau în Marea Egee. Vegetația lipsea aproape cu desăvârșire: câțiva măslini sălbatici, din loc în loc palmieri pitici și tufișuri de lauri și mirt.

După ce am trecut de Chersoniso, am apucat-o în direcția sud-est spre interiorul insulei. Peisajul devenea deluros, iar drumul din ce în ce mai anevoios. Uneori mă temeam că va trebui să fac cale întoarsă.

Dar iată-mă la Makho, ultima localitate mai importantă în drum spre ținta mea. Am oprit mașina și mi-am cumpărat câte ceva de-ale gurii. Un negustor m-a întrebat mirat cum de mă hotărâsc să plec acum, căci peste vreo două ore se înserează. Am râs. Ca și când noaptea cea mai întunecoasă și plină de primejdie ar fi în stare să mă oprească să ajung cu un ceas mai devreme...

Nu mai pot pierde nicio clipă!

Mașina urcă și mai anevoios. Șoseaua nici nu mai există pe aici, ci doar un fel de drum pe care abia dacă poți străbate 6 – 7 kilometri pe oră. Din când în când sunt nevoit să cobor și să înlătur stânci prăvălite pe care mi le pot ocoli.

Am trecut și de ultimul sat aflat cu 12 kilometri la sud de vârful muntelui Sasihti, unul dintre cele trei masive ale insulei. Copii zdrențăroși mi-au înconjurat mașina ca pe un animal exotic și de-abia am putut să-i gonesc.

De aici o iau spre nord. Indicațiile de care dispun sunt precise. Jeepul coboară cuminte în albia secată a unei ape și apoi începe să urce din nou. Se lasă seara și odată cu ea răcoarea mult așteptată. Aprind farurile. După hartă, mai am cel mult un kilometru. Iată-mă la bucla râului în formă de S. Urc povârnișul din dreapta și, cerând motorului tot ce poate da, mai înaintez încă o sută de metri.

Unde să fie? Mă dau jos și privesc în jurul meu. Consult iar și iar harta și schițele...

S-a făcut nouă. Lumina lanternei mele saltă peste ierburi gălbejite, peste tufișuri cu forme stranii și umbre misterioase. Să mă fi înșelat?

În sfârșit!

Conul argintiu a dezvăluit conturul unei stânci pe peretele căreia recunosc semnul distinctiv: doar cei ce cunoaște taina remarcă în partea de sus urmele unui basorelief care reprezintă chipul zeului

egiptean Thot, deasupra căruia străjuiește soarele. Numărul razelor și lungimea lor mi-au dat cheia încă de când le-am văzut pentru prima dată pe schița unui turist german care le-a desenat în carnetul său ca pe o simplă curiozitate.

Vremea a distrus în mare parte basorelieful dăltuit cu milenii în urmă în stâncă, așa că e greu să-l distingi. Dar pentru un ochi experimentat, obișnuit cu reconstituirile, niciun dubiu nu este cu putință.

Știi ce am de făcut. Razele mi-au arătat drumul. Trebuie să ocolesc stâncă, și acolo...

În sfârșit! Iată groapa; bolovanul din dreptul ei e ușor de dat la o parte... Așa... Și acum trebuie să mă târăsc pe brânci pentru a pătrunde înăuntru. Fie!

Mâinile-mi sunt pline de noroi, costumul mânjit ca vai de lume. Mă strecor de-a bușilea tot mai departe, pătrund tot mai adânc în stâncă...

Dar dacă între timp sarcofagul prințului Semempsis a fost acoperit de fărâmituri de piatră, dacă acestea s-au întărit? În acest caz, voi aduce perforatorul. O să muncesc o zi, două, șapte – cât va fi nevoie.

Deodată nu mai simt deasupra capului meu tavanul stâncos. Pot să mă ridic.

Raza lanternei mele îmi dezvăluie o grotă.

Iată sarcofagul de marmură trandafirie, un sarcofag imens acoperit de sculpturi.

Simt că mă cuprinde amețeala. Oare în cavoul acesta sinistru există o forță magică? Nu, emoția mea e de vină. Sângele îmi năvălește în cap. Mi-e cald, foarte cald. Îmi vine să rostesc o rugăciune...

— Eu, Willem Thorn van Drutten, umil pământean, îți mulțumesc Amenophis al IV-lea, fiu al lui Amenophis al III-lea și al reginei Tii, pentru tot ce ai făptuit. Tabletele acelea care, cu 3.500 de ani în urmă, au fost depuse în încăperea subterană a palatului regal din Kutaton, în arhiva pe care am descoperit-o în deșertul Egiptului, m-au pus pe calea cea bună, m-au adus aici. Acum, peste câteva clipe, comoara prințului din Busiris va fi în mâinile mele! Îți mulțumesc, rege darnic, peste milenii...

Am introdus dalta. Capacul greu se ridică un pic, apoi mai mult. Acum un ultim efort și... lanterna! Repede lanterna!...

Îngrozitor! De necrezut!

Gol! Absolut gol. Înăuntru trebuie să se găsească un alt sarcofag, de marmură verde.

Dar unde e? Cine l-a luat? Cine l-a furat împreună cu comoara mea? Unde a fost dus? Unde?

Calvarul nu s-a sfârșit! Din nou va trebui să caut, să caut, să caut!

CELLA Își vARSĂ FOCUL SAU ARTA DE A MÂNCA Un GRAPE-FRUIT

Am auzit spunându-se că, inima femeii e o taină de nepătruns, că sufletul ei este un labirint în care te pierzi. Așa să fie? Eu, de pildă, sunt cu totul altfel. Când simt ceva, o știu toți din jur, de „obicei chiar din gura mea.

Lui Silviu, în schimb, i se potrivește de minune această caracterizare. Iar eu mă tot străduiesc, fără succes, să-l înțeleg și să-mi explic, într-un fel sau altul, comportarea lui.

De o săptămână sunt cu el la Predeal. Mărturisesc că mi-am închipuit cu totul altfel această vacanță. Nădăjduiam că ne vom apropia unul de celălalt, că ne vom cunoaște mai bine.

Când colo...

Citește ore în șir și când îi amintesc că sunt și eu pe lume, tresare, se fâstâcește, roșește ca un școlar, apoi îmi cere iertare. După un sfert de ceas iar îl văd pe domnul conferențiar cu nasul în tomurile lui, la care pare să țină cu mult mai mult decât la mine (a venit cu două geamantane pline!). Mi-am adus și eu câteva cărți de literatură și o istorie a muzicii. Câteva ore mi le consacru în fiecare zi lecturii... Dar vreau să fac și altceva decât să citesc. De aceea sunt doar în concediu.

Uneori se întâmplă să ne plimbăm prin pădure, braț la braț, ca doi îndrăgostiți adevărați. Dar Silviu nu-mi vorbește de cerul înstelat, de mireasma florilor din livezi, de brazii zvelți, de farmecul tainic al nopții sau, dacă o face, o face în treacăt și... cu o naivitate dezarmantă. Câteodată am impresia că nici nu vede ceea ce-l înconjoară.

Mie mi-e dat să aud mereu povești despre faraonul Narmer, despre tableta prehelenică de la Cnosos, despre șoimul care-l reprezintă pe zeul Horus și despre un răboj găsit de curând într-o peșteră din Pirinei. Și dacă ar ști măcar să vorbească despre toate acestea într-un limbaj accesibil! De obicei uită însă că nu are alături de el un specialist și îi dă drumul ca într-o comunicare ținută la un institut științific. Îmi aduc aminte că într-o dimineață mi-a vorbit mai bine de două ore despre evoluția unui hieroglif, înțelesurile lui în diferite

contexte și problemele de traducere pe care le ridică.

Ne-am cunoscut acum un an, când s-a reîntors dintr-o călătorie de studii în Egipt. Îmi aduc aminte de o întâmplare, petrecută chiar în ziua când ne-am văzut pentru prima dată. Îi fusesem prezentată după un concert pe care l-am dat la Casa oamenilor de știință. În timp ce vorbea cu mine, doi studenți s-au apropiat de el și, scuizându-se că-l tulbură, i-au cerut unele lămuriri despre un examen apropiat. Prietenos, cu o bunăvoință care anula distanța ce se creează deseori între cadrele didactice și studenți, le-a dat toate îndrumările necesare, încurajându-i și adăugând o mulțime de sfaturi privitoare la materialele de consultat. Am înțeles atunci că face parte din acea familie a oamenilor generoși, dar modești, care dau fără să ceară, pentru a mulțumi pe ceilalți și a le fi de folos. Acest lucru mi-a plăcut nespus de mult.

Nu pot uita nici prima impresie pe care mi-a făcut-o înfățișarea lui. Silviu e înalt, puternic, cu părul negru, tăiat scurt și ochii albaștri.

Curând mi-am dat seama că nici eu nu-i sunt indiferentă.

Dar ce folos? Mă bucuram de fiecare dată când urma să ne vedem și întotdeauna mă impresiona finețea lui sufletească; ne întâlneam însă atât de rar, vorbeam atât de puțin despre noi!... îmi spunea mereu că trece printr-o perioadă când munca științifică îl absoarbe mai mult ca oricând, că este pe urmele unor descoperiri importante...

Dacă aș fi avut și eu nevoie de sprijin în probleme arheologice, m-ar fi tratat poate în alt mod.

Am crezut că aici, la Predealva fi altfel...

Iluzie deșartă! Aici e și mai rău.

Acum două zile – spre nenorocul meu – i-au fost trimise de la București niște cioburi găsite undeva, într-o peșteră din Dobrogea. Se pare că sunt în strânsă legătură cu preocupările lui din ultima vreme.

Ore întregi le privește, le-ntoarce pe o parte și pe alta, le cercetează cu lupa, își ia notițe, răsfoiește mii de pagini de tratate, apoi iar se uită la ele de parcă nu le-ar cunoaște îndeajuns.

Cred că nu voi mai putea îndura multă vreme situația asta stupidă! N-am venit la Predeal ca să mă plimb de una singură, să aștept mereu ca „dumnealui” să binevoiască a-și coborî privirile asupra mea.

Dacă Silviu nu-și schimbă purtarea, mă întorc la București.

M-am săturat! Sunt prea tânără ca să mă resemnez. Într-o bună

zi o să mă confunde cu biblioraftul de fișe. Vreau ca, cel puțin în vacanță, să și râd, să și petrec, să mă și amuz, pe scurt să nu fiu la cheremul unui șoarece de bibliotecă. Vacanța mi-am ratat-o, dar viața, viața nu vreau să mi-o stric.

Ieri a apărut la hotelul nostru un străin. Un tip foarte interesant, spiritual, cu maniere alese. În registru s-a înscris Willem Thorn van Drutten, arheolog. Un confrate al lui Silviu deci.

Dar câtă deosebire! Thorn nu e numai savant, ci și un om care știe să se poarte ca lumea.

Aseară, Thorn m-a invitat la dans. Eram singură la masă, căci Silviu nici n-a binevoit să coboare din cameră.

S-a apropiat, s-a prezentat și mi-a cerut respectuos să-i acord tangoul. Bineînțeles că nu l-am refuzat. Toți se uitau la noi, căci dansează cu adevărat minunat. N-am vorbit prea mult. El mi-a povestit doar câte ceva despre farmecul porturilor olandeze. A fost o seară foarte, foarte plăcută.

Ce ciudat om și Silviu ăsta! N-a fost cătuși de puțin gelos când i-am povestit că ieri seară am dansat cu „trubadurul” meu. Dimpotrivă. S-a bucurat că am petrecut bine. Asta m-a scos și mai rău din sărite.

Azi dimineață Thorn m-a așteptat în hol. Mi-a cerut permisiunea să mă însoțească la plimbare. Ce era să fac? Am acceptat, mai ales că, îndată după micul dejun, Silviu îmi explicase că trebuie să se înapoieze în cameră pentru a lucra.

Au fost din nou câteva ore plăcute.

Mi-a vorbit despre călătoriile lui. A umblat prin toată lumea. În țara noastră a venit tocmai din Creta. Mi-a spus că vizita pe care o face e în legătură cu niște cercetări arheologice, dar n-a făcut niciun fel de precizări. În locul lui, Silviu m-ar fi plictisit ore întregi cu fel de fel de detalii. Olandezul însă știe să se poarte cu mult tact. Și-a dat seama că subiectul nu mă pasionează și că prefer să mi se vorbească despre fiordurile norvegiene, despre pitoreasca coastă a Dalmației, despre muzeele Londrei și ale Parisului, despre concerte și expoziții, despre viața de toate zilele și obiceiurile unor oameni de pe alte meleaguri.

Când i-am spus că sunt pianistă, s-a arătat plăcut surprins. Mi-a vorbit de muzică cu multă competență, apoi mi-a destăinuit că în timpul lui liber, cântă la vioară. În orașul lui, la Haga, face parte dintr-un cvartet de amatori.

Și lui Silviu îi place uneori să asculte cum cânt, dar n-are pic de

cultură muzicală. Nu-I poate deosebi pe Mozart de Ravel.

Thorn mi-a cerut să-i vorbesc despre Silviu. A făcut-o, bineînțeles, cu multă discreție, știe că suntem împreună. A citit câteva studii publicate de Silviu într-o revistă științifică germană și mi-a spus că-l consideră un cercetător de valoare. Îl interesa să afle cu ce se ocupă, la ce lucrează acum.

Când i-am mărturisit, roșind, că nu știu, mi s-a părut o clipă indispus. Dar, din politețe, a abordat repede altă temă.

Am luat masa împreună. La desert am avut grape-fruit. L-am urmărit cum îl mănâncă. O adevărată artă. Îi desface coaja și-l golește de miez cu o îndemânare de necrezut. E desigur un lucru mărunț, dar m-a impresionat plăcut.

Când mănâncă grape-fruit, lui Silviu i se prelinge zeama peste bărbie, iar eu mă uit întotdeauna la dreapta și la stânga să văd dacă nu l-a observat cineva.

SILVIU DIMA DESPRE HIEROGLIFELE DIN DOBROGEA ȘI DESPRE UN GRAV CONFLICT SENTIMENTAL

Pe zi ce trece îmi dau mai bine seama de importanța capitală a descoperirii. Hieroglife pe un vas găsit în Dobrogea noastră.

Bănuielile mele se dovedesc pe deplin întemeiate. De altfel nu e prima surpriză pe care Dobrogea o face arheologilor.

Prea mult n-am izbutit să descifrez. Pare să fie vorba de un prinț egiptean, care a străbătut mările în lung și-n lat. Ce ciudată coincidență! Îmi amintește năstrușnica poveste a haimanalei din Cairo. Dar nu... nu se poate! În viață lucrurile nu se întâmplă așa.

Va trebui să plec în Valea Carasului, să cotrobăiesc prin peștera aceea...

Și cu Cella ce mă fac? Sărmana fată, va fi tare necăjită. M-am purtat ca un nătărău, o recunosc, i-am stricat vacanța. Nu m-am ocupat aproape deloc de ea, iar când eram împreună o tot băteam la cap cu problemele mele de arheologie. Îi tot țineam lecții nesfârșite fără ca măcar să mă gândesc cum trebuie să-i prezint lucrurile ca s-o intereseze și pe ea. Are toată dreptatea să fie supărată și sper ca în viitor să-mi răscumpăr greșeala...

Dar acum cred că mă va înțelege. Asemenea descoperiri nu se fac doar în fiecare zi... Poate voi izbuti s-o conving să vină cu mine. Ar fi minunat. Oricât de multe treburi aş avea, mă bucur totdeauna s-o știu lângă mine și nici în clipele când descifrez cele mai dificile texte nu

uit că e pe-aproape.

* +

Am vorbit cu Cella, deși mai bine nu-i spuneam nimic. S-a dezlănțuit ca o furtună, vărsându-și tot amarul.

N-o să uit multă vreme scena.

Am bătut la ușă și am intrat nesigur în camera ei. Era îmbrăcată, gata de plecare. Mi-am luat inima în dinți și i-am vorbit.

— Cella, știi... s-a ivit o încurcătură, ceva neprevăzut. Îmi pare foarte rău, dar va trebui să-mi întrerup concediul și să plec în Dobrogea. Este vorba de descoperiri importante, care mă obligă să fac cercetări la fața locului...

Nu te uita așa la mine! Înțelege-mă: s-au găsit hieroglife egiptene într-o peșteră din Dobrogea. Îți dai seama ce înseamnă asta? Niște ciobani au descoperit întâmplător un vas din lut ars, pe care erau pictate hieroglife. Lucrul coincide cu unele deducții ale mele, bazate pe documentele studiate în Egipt... Din nefericire, mi s-au adus doar câteva fragmente. N-am putut descifra toată inscripția. Trebuie să găsesc neapărat elemente noi. De altfel am și telefonat la București. Vor veni și câțiva studenți ca să mă ajute la săpături...

În timp ce vorbeam, vedeam cum trăsăturile Cellei se înăspresc în mod îngrijorător. Fruntea i se acoperise cu o roșeață de rău augur. Mototolea nervoasă o batistă între degete. Mi-a răspuns cu un calm silit, dar cu glasul fremătând de supărare:

— Bine, Silviule. Pleacă! Nimeni în lume nu te poate opri și nici n-are dreptul s-o facă... Îți dai desigur seama că prezența ta nu s-a făcut prea mult simțită nici până acum.

— Credeam... că vei consimți să mă însoțești, am bâiguit eu. Nici nu-ți poți imagina ce lucruri minunate s-ar mai putea găsi. Obiecte vechi de mii de ani, martore ale unor întâmplări de care azi nimeni nu mai știe nimic, dovezi ale unei înalte culturi pe meleagurile țării noastre. Le-am descoperi împreună, Cella! Vrei?

Am avut deodată impresia că va izbucni în plâns. Gura îi fremăta ca unui copil și ochii i-au căpătat strălucirea pe care o dau lacrimile când sunt gata să se reverse. Dar pe urmă mi-am dat seama că în ființa ei se produce o încordare care izgonește slăbiciunea. Când a început să vorbească, glasul îi devenise rece și distant, iar pe față îi apăruse un zâmbet plin de o ironie amară.

— Mă uimești, Silviule, mă uimești prin lipsa ta de înțelegere.

Nu-ți ajunge că m-ai târât după tine la Predeal, pentru ca aici să te ocupi doar de cioburile și de cărțile tale; mai ai pretenția să mă cari în Dobrogea, ca să mă sufoc de căldură și să mă tăvălesc în colbul fierbinte. Fac de bună seamă parte din bagajul tău...

Nu, dragul meu, du-te sănătos și vezi-ți de hieroglifele tale. Eu rămân aici. Voi încerca să-mi petrec concediul mai plăcut decât până acum.

Fără să mă mai învrednicească cu o privire, mi-a întors spatele și s-a îndreptat spre fereastră, invitându-mă astfel să părăsesc odaia.

Când am închis ușa, am simțit că în mine se frânge ceva. Mi-e teamă că Cella nu mă va putea înțelege niciodată...

Voi pleca singur, deși... oh, Doamne, numai ușor nu-mi vine...

CELLA ARNĂUTU PRIMEȘTE O PROPUNERE
„DEZINTERESATA”.

...Silviu e plecat de două zile. Încerc să nu mă gândesc la el... a avut doar o purtare revoltătoare. Mereu îmi apare în minte! Atunci când i-am întors spatele, am simțit parcă privirea lui nespus de tristă, de necăjită. Dacă s-ar fi înfuriat măcar, dacă ar fi țipat... I-aș fi răspuns și eu vehement și... ar fi fost mai bine. El e însă atât de blând! Nu știu, dar uneori regret că nu m-am dus în Dobrogea.

Willem Thorn se ocupă tot timpul de mine. E atent, curtenitor, un cavaler desăvârșit. Știe întotdeauna să spună câte o istorioară interesantă la momentul potrivit, mi-a povestit lucruri pe care nu mi le-aș fi închipuit niciodată din viața animalelor, e la curent cu cele mai pasionante progrese ale științei și tehnicii. Azi dimineață mi-a vorbit, de pildă, despre straniul paradox al lui Einstein...

Câteodată îmi pare însă frământat, cuprins de o neliniște de neînțeles.

De-abia azi i-am spus că Silviu nu mai e la Predeal. A tresărit și în privire i-a apărut pentru câteva clipe o răceală curioasă. Vestea nu l-a încântat deloc, deși, după mine, firesc ar fi fost să-l bucure.

Am discutat apoi despre altceva.

Într-un târziu, Thorn a reluat vechiul subiect. Voia să afle motivul plecării pripite a lui Silviu și locul spre care s-a îndreptat.

— S-a dus în Dobrogea, la cioburile lui. am răspuns eu răutăcioasă, străduindu-mă totodată să par nepăsătoare.

— În Dobrogea? s-a mirat van Drutten. Au survenit oare acolo lucruri noi și atât de importante, ca să merite o întrerupere a

concediului?

— Asta a fost părerea lui Silviu. El susține că prezența unor hieroglife egiptene pe teritoriul țării noastre e ceva nemaipomenit...

M-am oprit, căci Thorn sărise ca mușcat de un șarpe. Câteva clipe mi s-a părut că am în fața mea cu totul alt om. Uitând regulile bunei cuviințe, m-a prins de umeri și a strigat:

— Hieroglife egiptene? Ai spus hieroglife egiptene, domnișoară Cella?

Apoi, dintr-odată, cu o vădită efortare, și-a învins această ieșire neașteptată, redevenind calm și politic, așa cum îl știam de la începutul cunoștinței noastre. De ce o fi reacționat așa? Oare tuturor arheologilor alăturarea cuvintelor „hieroglife” și „Dobrogea” le produce un asemenea reflex?

— Și unde au fost găsite aceste hieroglife? a continuat el pe un ton schimbat, după o scurtă tăcere.

— În Valea Carasului. Dar... văd că vă interesează.

— Într-o anumită măsură, mi-a răspuns Thorn, devenit acum complet stăpân pe sine. Și din nou a îndreptat discuția pe un alt făgaș.

Nu știu ce m-a îndemnat să-i încredințez necazul meu, neînțelegerea dintre Silviu și mine, dar am făcut-o. S-a arătat plin de compătimire și dornic să mă ajute.

— Nu știu dacă ați procedat bine, domnișoară. Poate că ar fi trebuit să vă dați mai multă osteneală cu el. Oamenii de știință, tineri sau bătrâni, au firi ieșite din comun. Cercetările îi prind în mrejele lor și astfel ajung să negligeze până și ființe la care țin foarte mult.

Sfatul meu e să plecați la el și să vă împăcați. Dacă e nevoie, sunt gata să vă însoțesc, pentru a vă pleda cauza.

L-am privit descumpănită. Această propunere venise din senin și era oarecum lipsită de logică. Thorn Drutten mă cunoștea abia de câteva zile, iar Silviu îi era cu totul străin.

A remarcat probabil surpriza pe care mi-o provocase și a adăugat, zâmbind:

— Să nu vă închipuiți că fac vreun sacrificiu părăsind Predealul. V-am spus doar că arheologia mă pasionează... și dacă o să pot, pe deasupra, să contribui la împăcarea dumneavoastră, voi fi de două ori mulțumit.

La drept vorbind, Thorn m-a decepționat de astă dată. Cu toate defectele lui, Silviu e cel puțin sincer.

Ce obosită sunt!

De peste nouă ore ne aflăm în mașina lui Thorn. De la Predeal la București și din capitală la Constanța am mers aproape fără să ne oprim. După un scurt popas, am pornit-o pe șoseaua Constanța-Tulcea.

Van Drutten vorbește mereu, dar nu despre vreun colț îndepărtat al lumii, ci despre Dobrogea, acest „muzeu arheologic al antichității”, cum îl numește el. Capidava, Ienisala, Heracleea, Tomis și atâtea alte cetăți și orașe din vechime sunt evocate de însoțitorul meu. Acum, când aflu că au fost atât de apropiate de locurile pe unde trecem, mi se par destul de interesante.

Am străbătut o câmpie vastă și săracă în vegetație. De la Târgușor, însă, peisajul s-a schimbat cu desăvârșire. Drumul coboară treptat într-o vale ai cărei pereți abrupti îți amintesc de regiunile carpatice.

E Valea Carasului.

Nici nu mi-am închipuit că în Dobrogea voi întâlni astfel de priveliști! Dantelăria stâncilor calcaroase sfârtecate de sfredelul apei și gurile negre ale peșterilor care se ivesc din loc în loc mă fac să uit cu totul de omul de lângă mine...

Văd parcă coloanele războinicilor de altă dată trecând pe lângă firul apei, așezându-se în poziție de atac și încleștându-se într-o luptă pe viață și pe moarte. Aud zgomotele săbiilor care se încrucișează, ale săgeților care spintecă aerul.

Văd convoaiele bogate ale negustorilor purtându-și prin vale poverile prețuite în galbeni grei și îmi închipui năvala unei bande de tâlhari ascunși în văgăunile de piatră.

O lume de pasiuni și ambiții se desfășoară în fața mea...

— Domnișoară Cella, domnișoară Cella! Trezește-te, ajungem îndată...

Vocea lui Thorn sună strident. Ațipisem. M-am trezit cu o vâjâială cumplită în urechi, dar legănată de imaginile pe care singură mi le făurisem.

Cât mai trebuie să aștept până să-l revăd, în sfârșit, pe nesuferitul ăla de Silviu? Van Drutten spune că cel mult o jumătate de oră.

I-o fi și lui Silviu dor de mine?

Vreau să-i spun de la bun început ce cred despre cele întâmplătoare între noi. Îl cunosc prea bine ca să-mi fie teamă că va face pe supăratul.

Acum știu că fiecare dintre noi își are partea lui de vină. Știu de asemenea cât de mult îl iubesc...

SILVIU DIMA DESCIFREAZĂ SCRISOAREA Lui CORCYNOS DIN HERACLEION ȘI PRIMEȘTE O VIZITĂ NEAȘTEPTATĂ

Băieții nu au sosit încă, vor mai întârzia trei-patru zile. N-am avut răbdare să-i aștept. M-am apucat de săpături, ajutat de câțiva țărani din partea locului.

Descoperirea acestei peșteri a fost un adevărat miracol.

Se află pe versantul vestic al unei stânci, într-un loc aproape inaccesibil. Au găsit-o niște ciobani plecați în căutarea unui berbec răătăcit. Acum s-au săpat trepte, s-au întins funii și pietrăria dislocată poate fi transportată cu târgile.

La început n-am dat decât de un vas care, ciudat lucru, pare să fie de origine elenică. Am continuat săpăturile.

Deodată, din pământ s-au ivit colțurile cenușii ale unei plăci subțiri de piatră. Am dezgropat-o cu mare băgare de seamă și am dus-o afară, la lumină. Purta o inscripție, dar nu hieroglifică, cum mă așteptam, ci în greaca primitivă, atât de asemănătoare cu scrierea fenicienilor.

Nu mi-a trebuit mult ca să mă dumiresc asupra conținutului. Era o scrisoare a negustorului Corcynos din Heracleion către sclavul său Pelion, aflat la Tomis, pe malul Pontului Euxin. Stăpânul îl anunța că îi trimite o parte din avutul său, urmând ca el însuși să sosească cu restul peste câteva luni.

Îi punea în vedere lui Pelion să aibă grijă de tot și îndeosebi de „sarcofagul verde cu comorile egipteanului, cumpărat de mine la Myrtos, de la un țăran, care-l găsisese într-o stâncă aflată la poalele unui munte”.

Scrisoarea se încheia cu porunca stăpânului către sclavul său, de a afla ce mărfuri mai sunt căutate în porturile de pe coasta mării și în târgurile de pe malul fluviului Istru.

Fără să vreau, am făcut anumite legături. Corcynos vorbea de „comoara egipteanului”, în hieroglifele descifrate de mine se pomenea de un „prinț care a cucerit mările”, iar Larry Parker îmi povestise că Semempsis cuceritorul a ajuns în insula Creta, ducând cu sine o comoară fabuloasă.

Nu-mi venea să cred și totuși... Ce stranie înlănțuire de fapte se impunea treptat minții mele!

Semempsis a ajuns deci în Creta. Aici, din motive încă necunoscute, comoara a trebuit să fie ascunsă, îngropată. Au trecut câteva secole, în care nimeni n-a mai știut de ea și, într-o bună zi, a fost găsită de un țăran. Acesta a vândut-o unui neguțător, care a trimis-o la Tomis sclavului său, cu gândul să-i urmeze și s-o schimbe aici pentru produsele țării, mult căutate în Creta.

Ce s-a petrecut mai târziu, e greu de stabilit. Poate că o furtună a scufundat corabia lui Corcynos, poate că sclavul a înșelat încrederea stăpânului său și a ascuns comoara în peșteră, ca să și-o însușească mai târziu, poate că s-a refugiat acolo cu ea de teama unor răufăcători care voiau să-l jefuiască.

Mult timp m-au frământat aceste ipoteze. Îmi imaginam scene din trecutul îndepărtat. Îi vedeam pe sclavii conduși de Pelion cărând sarcofagul greu, aducându-l noaptea, pe furiș, în peșteră. Îl vedeam pe Pelion la malul mării scrutând zarea în așteptarea corăbiei stăpânului. Îl vedeam urmărit de vrăjmași, căzând însângerat, cu inima străpunsă de o sulită.

Apoi îmi închipuiam comoara egipteanului, tăinuită de bezna peșterii. Arme, vase, monede, inscripții despre viața misteriosului imperiu egiptean, poate și despre faimoasa civilizație cretană. Mă și vedeam cercetându-le pe toate, dezvăluind taine nebănuite, scriind despre ele...

Un zgomot mi-a frânt șirul gândurilor.

La gura peșterii era Cella. O bucurie nețărnută m-a cuprins. M-am ridicat repede și am alergat în întâmpinarea ei. Inima îmi zvâcnea cu atâta putere, încât îi simțeam bătăile până la tâmpale.

— Cella! am strigat eu, desfăcând larg brațele ca s-o cuprind.

Dar entuziasmul mi-a pierit repede. Cella nu era singură. O însoțea un bărbat pe care-l zărisem parcă la hotelul din Predeal.

Cella nici nu băgă de seamă șovăiala mea. Venise lângă mine și-mi vorbea fără să mă privească:

— Silviu, recunosc că am greșit lăsându-te să pleci. Willeni Thorn mi-a deschis ochii și m-a îndemnat să vin la tine. M-a sfătuit să am mai multă înțelegere pentru munca ta și să-mi înfrânez micile mele apucături egoiste. A avut dreptate.

Vreau să știi că din clipa când ne-am despărțit, am simțit că am fost nedreaptă cu tine; iartă-mă, te rog, Silviule, dragul meu.

Cum era să n-o iert! Era atât de dulce în rochia ei albă,

vaporoasă, cu părul blond lăsat pe spate și cu ochii triști, adumbriți de gene lungi și mătăsoase. Și pe urmă, știu prea bine că și eu sunt vinovat, cu atât mai vinovat cu cât nu mai sunt un copilandru.

Am uitat de prezența străinului și, strângând-o la piept, am sărutat-o cu duioșie.

Rușinată, s-a desprins din brațele mele și a îngânat:

— Ți-l prezint pe Willem Thorn. E arheolog ca și tine. Nădăjduiesc că vă veți înțelege bine.

Ne-am dat inimile. Eu eram mereu cu gândul la Cella, copleșit de fericirea pe care mi-o prilejuise sosirea ei.

Curând a coborât înserarea. Stâncile aruncau umbre lungi, liliachii și pe cer se iviseră, rând pe rând, luminițe argintii, tremurătoare.

În cort, la masa modestă pregătită cu dragoste de Cella, i-am povestit musafirului meu despre ultimele descoperiri din peșteră. I-am arătat și placa cu inscripția. A cercetat-o îndelung. Privirea lui mi s-a părut o clipă iscoditoare.

Dacă aș fi avut ochi și pentru altceva decât pentru Cella, poate l-aș fi urmărit mai atent și aș fi observat ochii lui lacomi, așa cum îi cunosc astăzi...

Înainte de a ne culca, am ieșit afară, unde ardea focul de tabără. Vântul stârnea flăcările și acestea aruncau reflexe fantastice pe pereți calcaroși.

— Câte mistere nu ascund stâncile acestea! I-am auzit exclamând, agitat, pe însoțitorul Cellei. Jocul acesta de lumini își are semnificațiile lui...

Am simțit-o pe Cella ghemuindu-se în mine, căutând parcă un adăpost.

— În trecut oamenii aveau puteri cu mult mai mari decât astăzi, a continuat Willem Thorn cu un freamăt nostalgic în glas. Iar pe unii aleși, magia îi făcea atotputernici!

Numai mormintele neprofanate ale acestor semizei păstrează încă urmele artei lor misterioase...

Deși priveliștea mă impresiunase și pe mine; am izbucnit într-un hohot de râs ale cărui ecouri s-au rostogolit în cascade până departe.

— E surprinzător că dumneavoastră, ca om de știință, credeți în forțe supranaturale. Știți doar că recent s-au descoperit numeroase

mecanisme ascunse, care făceau ca în templele antice statuile să ridice mâinile, să-și rotească ochii, să plângă, pentru a înfricoșa pe credincioși. E vorba, fără îndoială, de adevărate performanțe tehnice pentru acea vreme, dar totodată de născociri ale unor șarlatani menite să înfricoșeze oamenii.

Cella tăcea și privea neliniștită spre cerul tuciuriu, luminat din când în când de fulgere îndepărtate.

Deodată o bubuitură cutremură valea. Îi urmară altele și iarăși altele, amplificate de ecou.

— Faceți rău că sfidați puterile necunoscutului! murmură sumbru Thorn, când zgomotele se stinseră.

Din nou am râs, cu și mai multă poftă parcă.

— Tunete, colega, tunete! Nu te neliniști. Uite că începe să și plouă. Un duș rece nu-i tocmai nepotrivit pentru a trezi la realitate...

Am intrat în cort și acolo am continuat să vorbesc, în timp ce ne pregăteam de odihnă:

— Există într-adevăr taine, dar nu din cele de care vorbești. Uite, de pildă, peștera, nedescoperită încă, a castarnilor...

Privirea întrebătoare a Ceilei m-a îndemnat să istorisesc pe larg sfârșitul tragic al acestui viteaz popor. Și de această dată am făcut-o căutând să las la o parte tot ce ar fi putut s-o plictisească.

— Cu două milenii în urmă, castarnii locuiau în nordul Dobrogei. Ei nu se sfiau să se lupte chiar cu puternicii romani, care au suferit multă vreme pierderi grele de pe urma atacurilor lor. În anul 28 înaintea erei noastre, colosul roman a hotărât să zdrobească pe acești inamici ai imperiului. Guvernatorul Macedoniei, Crassus, a primit poruncă de la Roma să pregătească o mare expediție de pedepsire. Falangele oțelite în luptă au biruit mica armată, slab echipată, a poporului dobrogean.

Capyx, vestitul rege al castarnilor, și generalii săi au preferat captivității moartea.

Castarnii care au scăpat s-au refugiat într-o imensă peșteră din Valea Casimcea. Romanii au descoperit însă ascunzătoarea și i-au zidit intrarea. Multă vreme au răsunit vaietele celor îngropați de vii în muntele de calcar, dar învingătorii au plecat abia când liniștea morții a cuprins toată suflarea castarnilor.

Și peștera aceasta există undeva prin apropierea noastră, iar într-o zi ea va fi descoperită...

„N-am să uit ochii cu care m-a privit Cella în seara aceea.

Sunt convins că, de data aceasta, m-a ascultat cu uimire.

WILLEM THORN VAN DRUTTEN POVESTEȘTE Cum A IZBUTIT
Să AJUNGĂ LA COMOARA Mult Râvnită

Hotărât lucru, sunt un om norocos.

Cercetările mele din Creta mi-au arătat doar o pistă vagă. Aș fi putut umbla în lung și-n lat prin România, fără să dau de urma comorii, dacă nu aflam de descoperirile lui Dima. Dar iată că în calea mea apare această găsculiță și în câteva zile mă văd atât de aproape de țintă.

Sunt sigur că aici trebuie să fie comoara!

Nu-mi rămâne decât să întind mâna și să iau ceea ce de fapt îmi aparține. E a mea, numai a mea! Eu am fost primul care a dibuit-o. Eu am urmărit-o ani de-a rândul, de la un capăt la celălalt al lumii. Nimeni nu va putea să mă oprească să mi-o iau. Ah, când mă gândesc la ea, simt cum îmi ard obraji și cum îmi bate inima, asemenea unui îndrăgostit la prima întâlnire.

Și totuși mai trebuie să rabd, căci Dima e încăpățânat ca un catâr.

Deocamdată nici nu se gândește să pătrundă în peșteră. Ține ca fiecare centimetru de nisip să fie cernut, pentru ca nu cumva să se piardă vreun ciob, vreo monedă.

Ce-mi pasă mie de aceste nimicuri? Eu năzuiesc doar la un lucru care pentru mine întrece ca valoare toate tezaurele din lume.

N-am izbutit să-l conving. Nu vrea cu niciun preț să grăbească lucrările. Iar cu țăranii aceștia căpățânoși nu reușesc să mă înțeleg. De nenumărate ori era să-mi pierd răbdarea, să izbucnesc, să fac ceva nesocotit. Nici nu știu cum de am avut puterea să mă înfrânez. Mi-am stabilit singur un termen: dacă până mâine seară Dima și echipa lui nu găsesc „obiectul”, voi trece la acțiune.

Astăzi la amiază lopata unui săpător s-a izbit de ceva tare. Am alergat cu toții și, înfrigurați, am dat pământul la o parte. S-a ivit un sarcofag dreptunghiular de marmură verde, parcă dăltuit în smarald, Este lucrat în stil greco-asirian. În felul sarcofagelor din Cipru sau Samos, care au de altfel asemănări cu cele egiptene. Arca, sicriul propriu-zis, era împodobită cu rozete, colonete și capete de meduză, în timp ce capacul avea o ornamentație și mai bogată, alcătuită din denticule, kymation și acroterii.

În alte împrejurări, l-aș fi putut cerceta în voie. Dar acum altul

hotăra, și eu stăteam ca pe jeratic.

În urma insistențelor mele, Dima a consimțit să dea capacul la o parte. Dedesubt era un alt capac, din bronz masiv, desigur cel sub care se află comoara. Întinsesem de-acum mâinile ca să-l ridic, dar Dima m-a dat cu un gest hotărât la o parte.

Zărise o rămurică de alun, pusă de-a curmezișul, care părea proaspătă, de parcă ar fi fost ruptă de curând. Se puteau desluși până și nervurile frunzelor.

— Ce interes prezintă această nuia? am întrebat eu enervat. Să ne oprim din pricina ei?

— Tocmai dumneata, domnule Thorn, spui asta? mi-a răspuns Dima privindu-mă contrariat. E doar singurul indiciu pentru stabilirea precisă a vechimii. Voi telefona chiar acum la București după un contor Geiger-Aliiller! Poimâine cel mai târziu va fi aici. Apoi vom arde o mică porțiune din această ramură; contorul ne va arăta numărul de dezintegrări pe minut ale carbonului radioactiv și deci data când această creangă de alun a fost pusă pe capacul interior al sarcofagului.

Știam că are dreptate și că astăzi, la descoperiri arheologice importante, așa se procedează. Totuși n-am încetat să-mi pledez cauza cu îndărătnicie. Ba în am și străduit să-l conving că am putea încerca să ridicăm rămurica cu băgare de seamă, deși eram sigur că la cea mai mică atingere se va preface în pulbere.

Dima însă, politicoș și cu un calm netulburat, m-a rugat să am răbdare.

Să am răbdare! Sufletul meu e ca o corabie fără cârmaci pe o mare răscolită de furtună, ca un nor stingher mânat de puterea uraganului, ca o coajă de nucă cuprinsă de vârtejul Niagarei. Nu, nu mă pot împotrivi. La noapte trebuie să acționez...

INSOMNIA II Dă PRILEJUL CELLEI ARNĂUTU Să VADĂ OMUL ÎN ARMURĂ

Nu pot dormi.

Noaptea asta e grea, ca de plumb. O simt apăsându-mi tâmpilele, pleoapele. Pătrunde prin pânza cortului, mă împresoară, mă copleșește; felinarul, cu lumina lui gălbuie, nesigură, nu numai că nu-i ține piept, dar parcă îi adâncește tainica întunecime.

Gândul îmi zboară mereu spre Silviu. De-abia în aceste zile de muncă l-am cunoscut cu adevărat. Nu-i nici pe departe așa cum mi l-am închipuit. Nu știu cum de am fost în stare să-l numesc „șoarece de

bibliotecă". Calm, meticulos, cumpănit și totodată animat de o adevărată pasiune pentru cercetare, îți impune respectul.

Când îl vezi muncind, trebuie să-l admiri; cred că are ceva din eroismul marilor pionieri ai științei. Când îl vezi muncind, îi ierți cu ușurință micile ciudățenii, chiar dacă până nu demult le-ai calificat drept defecte de neiertat, grosolănii sau mai știu eu ce.

Pe Thorn, în schimb, îl văd acum parcă altfel. „Gentlemanul” de la Predeal s-a schimbat radical. A devenit o făptură agitată, cu priviri curioase, care nu-și găsește nicăieri locul. Măinile lui tremură neîncetat, buzele subțiri sunt mereu întredeschise, lăsând să se vadă dinții albi, strălucitori de albi, care îmi par câteodată de animal de pradă. Rareori își mai face timp să se intereseze de mine, să se poarte ca mai înainte... Nu pricep de ce stăruie mereu ca Silviu să se grăbească. Îți dă impresia că de conținutul sarcofagului depinde însăși viața lui.

Nu știu ce an» de îmi bate inima cu atâta putere... Sau poate că nu-s bătaile inimii? Să-mi țin răsuflarea și să ascult...

Toc!... toc!... toc!... toc!...

Zgomotele vin de afară. Dinspre peșteră. Cine să fie în peșteră în toiul nopții? M-aș duce să văd, dar mă tem de noapte, de întuneric. Zgomotele mă înspăimântă, deși nu cred în poveștile mistice ale lui Thorn. Nu pot rămâne nepăsătoare! Dacă cineva ar fura obiectele acelea, Silviu ar fi atât de nenorocit. Trebuie să mă duc. Curaj, Cella, curaj!

Cerul e ca de păcură, nicio stea. Doar şuieratul Vântului și, dinspre peșteră, același zgomot obsedant, lugubru: toc... toc... toc... și iarăși toc... toc... toc...

Să-l trezesc pe Silviu? Dar dacă nu-i nimic? Va râde de mine. Poate că a intrat chiar el în peșteră și lucrează. Voi arunca o singură privire și, cum mă conving că nu-i nimic, o și șterg.

Ce beznă compactă! Până la peșteră nu sunt decât zece pași.

Am ajuns. Dar ce văd? Înăuntru licărește o lumină. Un om stă aplecat deasupra sarcofagului și ciocănește încet de jur-împrejur capacul. îl recunosc. E Thorn. Ce infamie! A isprăvit. Introduce un drug scurt și apasă cu toată puterea, îi văd chipul. E răvășit – ochii aproape ieșiți din orbite. Buzele se mișcă straniu, de parcă ar murmura o formulă magică. Îl aud șoptind:

Capul taurului mare și negru a fost tăiat.

Șarpe! Ție ți-am spus asta!
Scorpionule! Ție ți-am spus asta!
Întoarce-te, strecoară-te-n pământ!
Pentru tine am spus asta!

Curios... îmi amintesc că Silviu mi-a citit odată așa ceva, spunându-mi că-i vorba de un text vrăjitoresc descoperit în piramide... Poate că Thorn e nebun. Am citit undeva despre maladia dublei personalități. El e uneori un om de lume desăvârșit, alteori un posedat.

Capacul a cedat... își apleacă trupul și încearcă să ridice ceva. E un obiect greu, nespus de greu. Și deodată, în noapte răsună un zornăit, un cor de lanțuri grele târâte pe lespezi. A scos ceva straniu, alcătuit din corzi și plăci metalice. Arată... arată ca o armură, ca armura unui războinic din vremuri îndepărtate. Văd chipul omului din peșteră. Tot ce fusese omenesc în el a dispărut. Parcă ar fi un lup care și-a răpus prada și se pregătește s-o ducă spre bârlogul său.

Thorn a strâns cuirasa la piept, așa cum îmbrățișezi o iubită. Sărută metalul cu gingășie. Apoi, cu gesturi lente, ca un preot înainte de liturghie, o îmbracă. Pe piept și pe cască strălucesc ornamente aurii, de forma unor frunze de palmier. Le număr fără să vreau: sunt douăsprezece.

Acum pășește. E groaznic la înfățișare. A coborât viziera... Dar ce-i asta!? Ce s-a întâmplat? S-a stins lumina din peșteră? Nu mai văd nimic. Ce noapte îngrozitoare!

Îi aud pașii apropiindu-se de mine. Tot mai aproape... Vine! Vine!!... Armura zornăie, scrâșnește...

Trebuie să fug! Trebuie să strig după ajutor! Picioarele-mi sunt însă ca de piatră și gura mi s-a încleștat. Nu mă pot mișca, nu pot scoate un cuvânt și nu văd nimic în fața mea!

Am țipat oare totuși?

Îmi amintesc doar că am auzit armura sinistră oprindu-se în fața mea. Eram chiar în calea ei. Ceva greu, ca un baros de fierar, m-a izbit drept în frunte...

Ce tare se învârtește pământul sub picioarele mele... Ce culori aprinse au cercurile din fața ochilor mei.

— De ce s-a lăsat dintr-odată tăcerea? Toate au amuțit, înghițite de beznă. Mă prăbușesc parcă într-o prăpastie fără fund...

Eu, WILLEM THORN VAN DRUTTEN, OMUL INVIZIBIL, Stăpânul LUMII!

E a mea! Numai a mea... Acum 3.500 de ani a purtat-o un prinț egiptean și azi o port eu, Willem Thorn van Drutten... Semempsis corăbierul, Semempsis cuceritorul! Așa se spunea în vremuri de demult... **Acum se va spune: van Drutten cuceritorul, van Drutten stăpânul lumii!** Această armură mă va face mai bogat decât Morgan, decât Rockefeller, decât Rothschild. Cu ajutorul ei voi pătrunde în tezaurul coroanei britanice, la safeurile marilor bănci ale lumii, în palatele capetelor încoronate și ale maharadjahilor indieni. Nimeni nu se va putea împotrivi marelui și atotputernicului van Drutten, care cunoaște toate tainele, află toate secretele.

Cine se poate măsura cu... OMUL INVIZIBIL?

N-au fost zadarnice călătoriile nesfârșite, anii grei de trudă. Am crezut și am sperat fără încetare. Nu m-am îndoit o clipă de adevărul celor scrise de Reckh Akhet, de marele magician, de „cel care cunoaște sufletul lucrurilor”.

Câți n-au râs de mine când afirmam că Hekaon, magia vechilor egipteni, nu-i vorbărie goală. Nicio clipă nu m-am îndoit că preoții din Valea Nilului aveau puteri ascunse asupra făpturilor și obiectelor neînsuflețite, că pătrunseseră tainele lumii spiritelor, că erau în stare până și să se facă invizibili!

Cu câtă emoție am citit, cu ani în urmă, în papyrusul lui Reckh Akhet despre un neprețuit talisman în formă de cuirasă, care „îți dă puteri asupra dușmanilor și îi orbește, astfel încât te pierd din vedere, ca și când o mână nevăzută te-ar ridica și te-ar ascunde printre nori, iar tu rămâi aproape de ei și îi lovești în voie cu crâncena ta spadă”.

Talismanul de care vorbește magicianul e armura lui Semempsis. M-am convins de acest lucru, descifrând arhiva pe care am descoperit-o anul trecut la săpăturile din deșert. Armura a aparținut mai întâi zeului Ra, apoi fiului său Gheb. pe urmă unor semize și în cele din urmă faraonului Petubastes. A trecut din generație în generație la Amenophis al IV-lea, când urma i se pierde.

Și eu, Willein Thorn van Drutten, am scos-o la lumină, după 3.500 de ani!... Da! Acum îmi vor simți cu toții puterea! Pe cei mici îi voi strivi ca pe niște viermi, iar din cei mari – regi și miliardari – voi face sclavii mei. Ha! ha! ha!... Cum îi voi mai juca! Ca pe niște marionete! Un simplu semn și se vor ploconi în fața mea până la pământ!...

Dar ce-i asta! Ce vrea netoata asta de-mi stă în cale? De văzut nu

mă poate doar vedea! Sau poate mi-a surprins taina și acum nu știe ce să facă... Nu mi-am pierdut destulă vreme cu ea la Predeal, îndrugându-i verzi și uscate? Va fi prima pe care o voi zdrobi.

Și acum spre mașină! În trei-patru ore sunt în port și mă îmbarc. Nu mai mi-e teamă de nimic. Totul e atât de simplu! Cine m-ar putea împiedica? Eu exist de acum înainte doar pentru aceia cărora vreau să mă arăt! Willem Thorn van Drutten e doar omul invizibil, stăpânul tuturor lucrurilor, stăpânul lumii!

Pășește spre glorie nemuritoare, purtător al armurii prințului Semempsis!

SILVIU DIMA POVESTEȘTE Cum A PORNIT-O PE URMELE Lui WILLEM THORN VAN DRUTTEN

Cine a strigat în plină noapte?

Buimăcit de somn, am sărit de pe saltea. Parcă era glasul Cellei. Ce s-a întâmplat!?... Am ieșit din cortul meu și m-am repezit spre al ei. Am strigat-o. Niciun răspuns. După o ezitare, am desfăcut ușor perdeaua care ține loc de ușă. Cortul era gol.

— Cella! Cella! Răspunde, unde ești?

Cuvintele mele se pierdeau în noapte, repetate la nesfârșit de ecouri.

— Cella! Cella!

Din nou nimic.

M-am repezit înapoi în cortul meu, mi-am luat lanterna și am început s-o caut... Acolo, nu departe de peșteră, e parcă o pată mai închisă la culoare. Câțiva pași și am ajuns... Cella! Îi luminez chipul. E alb, străveziu. Pe frunte o rană, din care se prelinge spre tâmpile un firicel de sânge.

— Cella, scumpa mea! Ce-i cu tine? Cine a fost ticălosul?

A deschis încet ochii și, văzându-mă, a zâmbit.

— Silviuie, iubitul meu... A fost îngrozitor... A pronunțat o formulă magică... În sarcofag era o armură, un fel de cuirasă metalică... A strâns-o la piept, a mângâiat-o ca un nebun... A îmbrăcat-o... Pe urmă s-a făcut întuneric... Simțeam că vine spre mine. M-a izbit!

— Nu înțeleg nimic. De cine vorbești, Cella? De cine, pentru numele lui Dumnezeu?

Făcând un efort care-i întrecea puterile, Cella mi-a șoptit:

— Van Drutten!

— Care van Drutten am întrebat-o uimit, în timp ce în minte uni

răsărea dintr-odată arheologul din povestea lui Larry Parker.

— Willem... Willem Thorn van Drutten.

— Dar mi l-ai prezentat sub numele de Willem Thorn

— Numele lui întreg este Willem Thorn van Drutten.

Am dus-o pe Cella în cort și am pansat-o. Din fericire nu avea nimic grav, așa că am putut-o lăsa singură. M-am suit în mașină și am pornit la drum.

Noaptea era pe sfârșite. O lumină cenușie, palidă, la orizont, vestea zorile. Șoseaua se depăna ca o panglică de hârtie printre stâncile scunde, colțuroase, sfâșiate parcă de o explozie.

Apăsam tot mai tare pe accelerator. Din ce în ce mai repede, mai repede! Trebuia să-l ajung. O lovise pe Cella, furase o adevărată comoară arheologică. Furia îmi clocotea în piept. Aș fi fost în stare să-l sfâșii, să-l rup în bucăți. Vedeam degetele lui lungi întinzându-se ca niște păianjeni. Trebuia să-l ajung! Trebuia!

Aerul proaspăt al dimineții îmi răcorea tâmpilele aprinse.

Tot mai repede, mai repede, mai repede...

Acolo, în față... nu-i oare lumina roșie a unui automobil? Apăs cu putere pe accelerator. Mașina zboară ca o săgeată. Roțile s-au desprins parcă de șosea... Mai repede!... Van Drutten nu trebuie să scape!

WILLEM THORN ARE O REVELAȚIE... TARDIVĂ

Este pe urmele mele... îl desfid! Voi râde de el în hohote. Ce-s toți acești indivizi în comparație cu mine? Niște găngănii, niște râme pe care le pot zdrobi când vreau cu călcâiul...

Mașina aceea se apropie tot mai mult. Portul nu mai poate fi departe... Și totuși, dacă mă ajunge?

Trebuie să acționez altfel! Voi opri și mă voi îndepărta cu câțiva pași.

Găsind automobilul gol, iar pe mine nicăieri, va renunța. Nu mă va vedea! Sunt doar invizibil. Am armura lui Semempsis. Nu pot fi văzut. Am talismanul faraonilor. Îl desfid...

Am oprit și am coborât. Mă aflu pe o faleză. Marea își zvârle talazurile până aproape de mine. Ce-mi pasă de mare? O voi stăpâni, așa cum voi stăpâni pământurile.

Mașina cealaltă s-a apropiat și frânează scrâșnind.

Urmăritorul meu e Dima. Să mori de răs!... Arheologul ăsta tipicar și ordonat ca un contabil, pozitivistul ăsta neghiob vrea oare să mi se împotrivească? Un purice, un microb! O să vedem noi ce părere o

să aibă despre puterile magice ale vechilor egipteni după ce o să-i deslușesc toată povestea într-o scrisoare!

Îl aștept. Desigur că se va apropia de mașină și, deschizând ușa, va rămâne năuc. Va căuta pretutindeni. Dar nu mă va descoperi. Mi-l închipui ridicând nedumerit din umeri și înapoindu-se în văgăuna lui. Zău dacă nu mă amuză întâmplarea asta...

Dar... văd că nici nu se uită la mașină. A pornit-o drept spre mine! De unde știe că sunt aici? M-a trădat oare zăngănitul cuirasei?

Doar am stat nemișcat. Vine spre mine! Să trec mai încolo cu câțiva metri. Așa... Dar ce-i asta? Mă urmărește, vine drept în direcția mea. E tot mai aproape. Niciodată nu i-am văzut o asemenea expresie în ochi. Nu mai pricep nimic. De unde știe că sunt aici?! Mă vede? Mă vede oare? Nu sunt invizibil?

Armura... armura lui Semempsis și-a pierdut puterea? În câteva secunde vom fi față în față...

Nu sunt invizibil! Ce se întâmplă cu mine? Nu pricep absolut nimic. E și de neînțeles. Armura prințului...

Trebuie să fug. Spre mașină! E singura scăpare. Și Dima aleargă. Ce grea e armura asta blestemată! Mă ține în loc, mă trage la pământ!... Am ajuns. În sfârșit! Contactul și gaz!

Dima e pe urmele mele. Motorul lui e mai puternic. Acceleratorul... Trebuie să scap, trebuie să-mi salvez viața... Mi-e frică! Mi-e frică de Dima, de ochii lui albaștri ca marea...

Lumina zorilor este parcă tulbure... Mă apucă amețeala... Obiectele joacă în fața mea, topindu-se unul într-altul... Totul se rotește într-un vârtej nesfârșit... Mă simt târât de el... Semempsis, de ce m-ai amăgit? De ce m-au mințit tabletele lui Amenoplis? E oare aceasta pedeapsa pentru cel ce a cutezat să-ți pătrundă misterele?

La stânga e marea. Poate că ea mi-e prietenă... Volanul spre stânga. Dar ce-i oare zgomotul ăsta, scrâșnetul ăsta înfiorător? S-a rupt oare balustrada?

Ce salt maiestuos a făcut mașina! Acum zbor ca o pasăre, ca un pescăruș... Sunt deasupra valurilor. Sunt un Neptun al vremurilor noastre... Să deschid ușa! Voi ieși și voi face un salt în neant...

Valurile mă cuprind. Sunt albastre și reci.

Armura lui Semempsis e, grea, nespus de grea. Mă trage nemiloasă la fund... Totul e atât de albastru în jurul meu... E atât de bine... E atât de liniște!

NEDUMERIRILE Lui SILVIU DIMA

Ciudată poveste, Cella... Willem Thorn van Drutten a murit și, împreună cu el, marea a înghițit faimoasa armură. Va fi nevoie de munca unei întregi echipe de scafandri ca să-l scoată la suprafață.

De ce căuta acest olandez armura prin toată lumea? Ce l-a îndemnat s-o fure și s-o îmbrace? Nu reușesc să înțeleg nimic din povestea asta. Cred că i se încețoșase mintea.

Ți-am spus că a coborât din mașină și m-a așteptat, pentru ca în cele din urmă să fugă din nou. Fără îndoială că armura prințului Semempsis, lucrată dintr-un metal dur, de nepătruns pentru sulite și vârfurile săgeților, era o comoară neprețuită pentru acea vreme. Astăzi însă ea nu constituie decât un obiect de muzeu.

Singura explicație e aceea că van Drutten îi atribuia puteri supranaturale. De altfel și haimanaua de Larry îmi povestise că aștepta de la comoara râvnită putere, glorie, mai știu eu ce... Sărman nebun! Te pomenești că se visa, ca și alții de teapa lui, stăpânul lumii... Nu voi uita niciodată cât de mirat și de dezamăgit m-a privit, când mă apropiam de el pe faleză!

CELLA ARNĂUTU ÎNCHEIE ACEASTĂ POVESTIRE PRINTR-un Scurt EPILOG

Aseară m-am plimbat cu Silviu. Au fost cele mai frumoase clipe din viața mea. Nici nu mi-aș fi închipuit cât de romantic și de sentimental poate fi uneori.

Îmi vorbea de susurul izvorului, de foșnetul frunzelor, de sclipirile bolții înstelate. Și, culmea, mi-a recitat o poezie de dragoste, e adevărat... egipteană:

PRINZĂTOAREA DE PĂSĂRI

O tu. iubitul meu!

Inima mea tânjește după dragostea ta.

Am venit și vreau să mă duc să prind păsări.

Toate păsările din Pont coboară în Egipt.

Prima care coboară, înghite viermele din cursă.

Mirosul păsării e adus din Pont

Și ghearele ei sunt pline de rășină.

Dorința mea e să desfacem împreună cursa

Ca să auzi strigătul păsării mele.

Ce minunat ar fi pentru mine să fim acolo împreună.

Nimic nu-i mai frumos decât să mergi la câmp pentru acela ce-l

iubești!

I-am cerut lui Silviu să-mi povestească mai multe despre viața vechilor egipteni. Răspunsul lui? Nici n-a vrut să audă!

Cum se mai schimbă oamenii...

(Sfârșit)

Corectat de Dumitru Ciobanu